

Ann en Stefaan hebben intussen 3 parels van dochters. "Adoptie beslis je niet meteen. Je moet er als koppel aan wennen dat er geen kinderen komen the old fashion way."

Reeks 'hedendaagse gezinsvormen': het adoptiegezin

Tussen droom en werkelijkheid

Gezinsvormen - slot Ann en Stefaan startten 15 jaar geleden de procedure voor het adopteren van een Chinees kind. Intussen hebben ze drie parels van dochters, allemaal uit China: Paulien (13), Marjan (11) en Louise (7). **Tekst Jeroen Franssens | Foto's Carlo Verfaillie**

Ann wou dolgraag kinderen, maar dat bleek fysiek zo goed als onmogelijk. Ann: "Adopteren dus. Al beslis je zoiets niet meteen. Eerst moet je er als koppel aan wennen dat er geen kinderen komen *the old*

"De goede of slechte ervaringen zijn voor een groot stuk afhankelijk van de hulp die adoptieouders krijgen."

fashion way. Adopteren is iets waar je gevoelsmatig in moet groeien. Vooral ethisch had ik twijfels. Kon ik het

maken om een kind naar hier te halen?" Maar na de laatste fertiliteitsbehandeling voelden ze het allebei scherp aan. Ann en Stefaan waren er klaar voor. "We vonden China een heel *adoptabel* land", vertelt Ann. "Onze drie kinderen zijn vondelingen. Zowel Paulien als Marjan en Louise waren net geen jaar toen

we ze in China gingen halen. Ze woonden in tehuizen en hadden geen familiaal kader. Je hebt dan minder het gevoel kinderen uit hun natuurlijke habitat weg te rukken."

Paulien was de eerste. De adoptieprocedure duurde twee jaar. Ann: "Alles begon bij Kind en Gezin. Zij geven je een reeks potentiële adoptiebureaus. Na een evaluatieprocedure kregen we van Kind en Gezin een *beginseltoestemming*. Dat betekent dat je dossier in gang kan worden gezet met het land waar je wil adopteren. Elk land stelt andere eisen. Ons dossier werd vertaald en naar China gestuurd."

EVALUATIE: VEEL VRAGEN, WEINIG ANTWOORDEN

"Vooraleer we aan die evaluatieprocedure begonnen,

moesten we ook een reeks adoptiecurssussen volgen via de Vereniging voor Kind en Adoptiegezin (VAG). Zo kwamen we in contact met lotgenoten. De evaluatie zelf bestaat vooral uit gesprekken. Je goede of slechte ervaringen zijn voor een groot stuk afhankelijk van de hulp die je krijgt. Bij Paulien ging alles formeel. Ik houd er goede herinneringen aan over.” “Klopt”, knikt Stefaan. “Dat vertrouwen was bij de andere twee adopties minder groot, teleurstellend zelfs. Bij de laatste adoptie was het ronduit ontmoedigend. Zeker voor Ann. We kregen massa’s irrelevante vragen. Heel onpersoonlijk.”

“Bij Marjan en Louise was de wetgeving ook veranderd”, zegt Ann. De evaluatie gebeurde niet meer via de adoptiebureaus, maar via het CAW. Daar zijn het psychologen of sociologen die je verder helpen. Lieve mensen, maar nog piepjong. Frustrerend vond ik dat. Ik heb zelfs gezegd dat het op die manier voor mij niet meer hoefde.”

Ann: “Je krijgt ook huisbezoeken. Ze kijken naar de materiële omstandigheden. We moesten ons levensverhaal vertellen. Ook onze geschiedenis als koppel en de manier waarop we de infertiliteit verwerkten. Heel goed hoor, ze mogen van mij zelfs nog strenger screenen. Maar het gebeurt niet altijd even subtiel.”

“En of”, zucht Stefaan. “Een sociaal assistente vroeg wat de echte naam van Paulien was. Vond ik heel ongepast. Paulien heeft geen ‘echte’ naam. Ze heeft een Chinese naam en een Vlaamse naam. En trouwens, het zijn vondelingen. In het vondelingenhuis heette ze Baijia. Dat betekent eenvoudigweg: honderdste familie van 1996.”

Ann zat ook met vragen. “Bij Paulien heb ik zelf aan die assistent gevraagd of we een derde kind financieel zouden aankunnen? Ze wist het niet. Nochtans zijn ze op de hoogte van je financiële situatie. Feedback is belangrijk. Maar het proces is te paternalistisch. En uiteindelijk ook oppervlakkig. Doederlijke mensen die misschien een beetje onhandig of enigmatisch overkomen, worden daar soms op afgestraft.”

GEEN CATALOGUS

“Er zijn mensen die denken dat je in een catalogus mag kijken”, gniffelt Stefaan. Niet dus. “Nadat het aanvraagdossier is goedgekeurd, wijst het CAA (China Adoption Affairs) zelf een kind aan. Dat gebeurt tamelijk objectief. Je kan wel het voorgestelde kind weigeren. Na een paar maanden sturen ze een fotootje op van je kind. Dan weet je ook waar het tehuis is. Ongeveer 6 weken later mag je zelf naar China reizen. Op dat vlak verliep het bij alledrie vlot. Bij de eerste adoptie, die van Paulien, mochten we niet zelf naar het vondelingenhuis. Toen werd het kindje gebracht naar de hal van ons hotel. Ik denk dat ze alleen de elitetehuizen lieten zien aan de adoptiekandidaten. Paulien had een zware longontsteking. Ze was onderkomen. We waren doodsbang.

Het plaatselijke ziekenhuis was een ramp. Geen dokter, overal verroest materiaal, verschrikkelijk.”

“Ons tweede kind had officieel een handicap, een open verhemelte”, vertelt Ann. “Tenminste, dat stond in het dossier dat we kregen uit China. Zo’n open verhemelte is vaak een teken van hartproblemen. Weer was ik bang. Maar Marjan bleek perfect gezond. Bij het derde kind liep alles vlot. De totaalcost bedraagt pakweg 15.000 euro per kind. 5.000 euro gaat naar de evaluatieprocedure. De solidariteitsbijdrage voor het tehuis is 3.000 euro. De rest is voor notariskosten, dossierkosten en paspoorten.”

Officieel is er ook nazorg, vertelt Ann. Ze zijn slechts één keer geëvalueerd.

“Er bestaat wel een adoptieambtenaar waar je met vragen terecht kan. Dat is misschien weinig, maar gelukkig heb je in Vlaanderen uitstekende instanties zoals het CLB die problemen snel detecteren. Wat ik wel vreemd vond, is dat er geen verplichte medische tests waren in België. Lijkt me toch belangrijk.”

“Maar goed,” glundert Stefaan, “we hebben er alvast geen seconde spijt van gehad!”

“Soms denk ik wel eens aan mijn echte papa en mama”, mijmert Louise.

“Hoe ze eruitzien. We zijn nog eens met het vliegtuig geweest vorig jaar. Toen dacht ik: Wat goed dat ik hier ben geboren. Anders was ik in Leuven geboren en dan waren we vast niet naar China op reis gegaan.” Haar zussen fronsen bedenkelijk de wenkbrauwen. “Rare”, mompelt Paulien en geeft haar kleine zus een zoen.

Stefaan: “We hebben geen seconde spijt gehad van onze keuze om te adopteren.”

- ▶ De Vereniging voor Kind en Adoptiegezin (VAG) informeert kandidaat-adoptieouders. Al sinds 1984 werkt het als belangenorganisatie en biedt het begeleiding en hulp voor alle betrokkenen.
- ▶ www.adoptievlaanderen.be
- ▶ Reacties welkom op www.weliswaar.be/forum